

molil za njeno srečo in prosil Boga, da bi mu jo ohranil še mnogo let zdravo in veselo. Pozimi jima je trda predla; beda se je naselila v njiju kočo; gladovala sta in zmrzovala, da je bilo joj.

Sveta noč je trkala na duri — ona dva pa nista imela ne božičnega drevesca ne gnati in ne potic. Le male, a skrbno prirejene jaslice v kotu so ustvarjale skromno praznično razpoloženje v siromašni izbi.

Pastirček Andrejček je skočil k oknu, ga odprl in se začudil pozni vasovalki. Srce se mu je krčilo od bolesti in usmiljenja.

»Joj, sirotica, odkod in kam v tej mrzli noči? Pridi! Ubog je naš dom, a toliko še imamo, da nasitimo in ogrejemo tebe, ptička!«

Vzel je prezeblo sinico v roke in jo izkušal ogreti s toplo sapo. Mati je med tem postrgala s police pest drobtin — in ptička je pridno odpirala kljunček, zobala in ju hvaležno gledala z milimi očesci.

To dobro delo ni ostalo prikrito Jezuščku v jaslicah. Namignil je angelu kraj sebe. Ta je razpel bele, nevidne peruti, se spel na njih pod strop, zrastel v nadprirodno velikost, se sklonil neslišno nad pastirčkom Andrejčkom, njegovo materjo in ptičko siničko, štel drobtine in jih sproti zapisaval v veliko zlato knjigo. Jezušček v jaslicah pa je blaženo gledal, jim ljubeče prožil svoje bele ročice naproti, blagoslavljal in se smehljaj...

Ko sta se pastirček Andrejček in njegova mamica drugo jutro zbudila, sta široko razprla oči, plosknila z rokami in se na vso moč začudila: polica, na kateri so ležale prejšnji večer same suhe krušne drobtine, se je tedaj — čudo božje — kar šibila pod težo bleščočih se cekinov in srebrnikov...

Tako je bila s stoterim poplačana ljubezen pastirčka Andrejčka in njegove mamice do uboge sinice.

Bela volna.

*Bela volna iz neba —
zemljo našo zebe.*

*Srečen krt! Če mu je mraz,
v luknjo se zagrebe.*

*Naša zemlja pa ni krt,
kam se hoče djati?*

*Kaj počeli bi brez nje?
Mora tu ostati!*

*Pa zato ji otec Bog
stresa volne z neba,
topla je odeja, da
v mrazu ne prezeba.*

Daniilo Gorinšek.

